

Amerika Birleşik Devletleri'nde Orman Mülkiyeti

*Üstüner BİR BEN¹, Yusuf GÜNEŐ²

1Çankırı Karatekin Üniversitesi, Orman Fakültesi, Orman Mühendisliği Bölümü, Çankırı
2İstanbul Üniversitesi, Orman Fakültesi, Orman Mühendisliği Bölümü, İstanbul

*Sorumlu yazar: birben@karatekin.edu.tr

Özet

Ormanlar, geçmişten günümüze tüm toplumların bir şekilde ondan faydalandığı en önemli doğal kaynaklardır. Tarihi süreçte öncelikle ekonomik değeriyle gündeme gelen orman kaynakları, günümüz değişen koşullarında artık ekolojik ve sosyal fonksiyonları ile önplana çıkmaktadır. Bu yadsınamaz gerçek, ormanların insanoğlu için vazgeçilemez yaşam kaynaklarından biri olduğu savını güçlendirmektedir.

Ormanların küresel ölçekte dağılımı, insanoğlunun müdahil olamadığı bir süreçte şekillenmiş olmakla birelikte, bu önemli kaynağa sahip olabileme şansına sahip ülkelerde de bu kaynağın mülkiyetinin farklı ellerde toplandığı görülmektedir. Dünya ölçeğinde halen kamu mülkiyeti en büyük paya sahip olmakla birlikte, özel ve ortak mülkiyet de önemli bir yer tutmaktadır. Bu çalışma ile de ormanlar üzerinde %56 gibi yüksek bir oranda özel mülkiyetin görüldüğu Amerika Birleşik Devletleri'ndeki orman mülkiyet yapısı incelenmektedir.

Anahtar kelimeler: Amerika Birleşik Devletleri, Mülkiyet, Orman

Forest Ownership in the United States of America

Abstract

Forests, from past to present, are one of the most important natural resources in a way that society benefits from. In historical process, first considered with the economic value, forest resources in today's changing conditions, are distinguished for its ecological and social functions. This undeniable fact strengthens the argument that it is one of the indispensable source of life for human beings.

Global distribution of the forests, although formed in a process that mankind is not involved in, it is observed that the ownership of these resources collected in different hands in the countries with a chance to have those resource. On a world scale, public ownership still has the largest share but private and public ownership also hold an important place in the side of. In this essay, forest ownership structure in the United States, where private property has a high rate of 56%, is examined.

Keywords: United States, Ownership, Forest

Giriş

Amerika Birleşik Devletleri (ABD)'ndeki ormanlık alanlar 1600'den 1900'e kadar olan 300 yıllık sürede, başta tarım alanı olmak üzere %25'ten %30'a değişen bir oranda diğer arazi kullanım şekillerine dönüştürülmüştür (Alvarez, 2007). Tablo 1, ABD Tarım Bakanlığı Orman Servisi (USDAFS) verilerine göre ABD'de 1630 - 2006 döneminde orman arazilerinde meydana gelen değişimi göstermektedir. FRA 2010, ABD ülke raporuna göre, mevcut orman alanı büyüklüğu Tablo 2'de gösterilmiştir.

Orman alanlarındaki bu değişim süreci, mülkiyet düzeniyle yakından alakalıdır ve konu bu eksenle incelenecektir.

Materyal ve Yöntem

Bu çalışmanın ana materyalini USDAFS ve FAO'nun yayınları başta olmak üzere, konuyla ilgili dergi, kitap, raporlar ile dijital ortamda erişilebilen diğer kaynaklar oluşturmaktadır.

Araştırma amaçlarına yönelik belirli bir bilgi kümesinin anlaşılmasında, yaygın olarak iki yaklaşım kullanılmaktadır. Bunlar; sayısal araştırma ve sözel araştırmadır (Hancock, 1998). Sayısal analiz metodu hukuk biliminin araştırmalarında henüz yaygın şekilde uygulanabilmiş değildir (Güneő, 2001). Bu nedenle çalışmamız, özü itibariyle sözel analiz metoduna dayanmaktadır.

Tablo 1. Yıllara Göre ABD’de 1630-2006 Döneminde, Ormanlık Alanda Meydana Gelen Değişim (Alvarez, 2007)

Bölge / Yıllar	1630	1760	1800	1850	1900	1953	1963	1977	1987	1997	2006
Kuzey	121	119	115	92	58	65	67	67	67	69	69
Güney	143	142	140	133	102	91	92	86	86	87	87
Rocky Dağı	62	62	62	60	60	60	59	58	59	60	61
Pasifik Sahili	42	42	40	42	39	38	37	37	35	35	37
Alaska	51	52	52	52	52	52	52	52	52	51	51
Toplam (milyon ha)	419	417	379	379	311	306	307	300	299	302	305

Tablo 2. Amerika Birleşik Devletleri Orman Varlığı

FRA 2010 kategorileri	Orman Alanı (x 1000 ha)			
	1990	2000	2005	2010
Orman	296.335	300.195	302.108	304.022
Diğer ağaçlıklı alanlar	14.933	14.933	14.933	14.933
Toplam	311.268	315.228	317.041	318.955

Bulgular

ABD ormanlarının mülkiyet düzeni

Alansal büyüklüğü yukarıdaki tablolarda gösterilen ABD ormanlarının, mülkiyet düzeni incelendiğinde ise řu mülkiyet türleri görölmektedir: 1) ülke çapına yayılmış **Özel ormanlar**, 2) Çoğunluğu Batıda olmak üzere, **Federal ormanlar**¹; bu ormanlar çeşitli federal kurumların yetki alanına giren ormanlar olup, başta USDAFS’in kontrolünde bulunan ulusal ormanlar (national forests) olmak üzere, Arazi Yönetim Bürosu (BLM)’na ait arazilerdeki ormanlardan oluşmaktadır. 3) **Eyalet ormanları**; bu ormanlar her bir eyaletin müstakil kontrolünde bulunan ormanlardır. Ulusal ormanlar, BLM ormanları ve eyalet ormanları ilgili federal ve eyalet kurumlarınca yönetilmektedir (Gray, 2003).

Toplam 303,918,917.32 ha orman alanı bulunan Amerika’da, orman alanlarının %56’sına denk gelen 171,182,026.66 ha. orman alanı, özel mülkiyettedir (Butler, 2009a). Yaklaşık 11 milyon özel orman sahibinin ortaklaşa mülkiyetinde bulunan bu alanların ülke çapındaki dağılımı, farklılık göstermektedir. Şöyle ki Nevada’da özel orman mülkiyeti %2 gibi düşük bir oranla temsil edilmekteyken, bu oran Kansas’ta %95’e çıkmaktadır (Butler, 2008). Bununla birlikte özel mülkiyette bulunan ormanların

üçte ikisi (115.335.408,03 ha) şahıslar, birlikler, ortaklıklar, emlakçılar, sivil toplum kuruluşları, kulüpler, dernekler ve diğer tüzel kişiliği olmayan grupların mülkiyetindedir. Kalan üçte birlik kısım (55,846,618.62 ha) ise orman endüstri ve orman yönetim şirketleri, kereste yatırımı yönetim organizasyonları ve diğer şirketlerin mülkiyetindedir. Toplam orman alanının %44’lük kısmı ise kamu kurumlarınca yönetilmektedir. Kamu mülkiyetinde bulunan bu ormanların da %76’sı Federal hükümetin, %21’i Devlet kurumlarının, %3’ü il ve belediye yönetimlerinin kontrolünde bulunmaktadır (Butler, 2009b).

Kamu mülkiyetindeki orman alanları, geçen elli yıl içerisinde diğer mülkiyet türlerine göre nispeten, sabit kalmıştır. Çeşitli tarihsel faktörlere bağlı olarak değişen mülkiyet yapısı sonucu, Rocky Dağı ve Pasifik sahillerinde kamu mülkiyeti hâkimken, Kuzey ve Güney bölgelerde özel mülkiyet hakim mülkiyet türüdür (Smith, 2009). Amerika Tarım Bakanlığı Orman Servisi’nin Ocak 2011 tarihli bir istatistięine² göre de, ülkede 155 ulusal orman (National Forests) bulunmakta olup, bunların toplam yüzölçümü 76,173,240.69 ha’dır. İçişleri Bakanlığına bağlı, Ulusal Parklar Servisi 2011 verilerine³ göre ülkede, 394 farklı noktada 33,993,594 ha Ulusal Park (National Park) bulunmaktadır.

1976 tarihli Ulusal Orman Yönetim Kanunu’na kadar ulusal ormanların yasal çerçevesini; 1897 tarihli Kuruluş Kanunu, 1960 tarihli Çok Amaçlı Kullanım-Sürdürülebilir Hasıla Kanunu ve 1974 tarihli Orman

1 Anayasa ile orman yönetiminde federal hükümetin yetkileri belirlenmiştir. Federal toprakların yönetiminde kongreye yürütme yetkisi verilmiştir. Toprakların durumuna ve fonksiyonlarına bağlı olarak değişik federal bölümlere özel yönetim yetkileri veren yasalar kongre tarafından yürürlüğe konmuştur. Ziraat Bakanlığı Sekreteri, ulusal ormanların yönetimi için kongre tarafından yetkilendirilmiştir. Sekreter, orman servisi sekreterliği ile birlikte çalışmaktadır (Snow, 1997).

2 United States Department of Agriculture, Forest Service, National Forest System Statistics FY 2010 Brochure

3 <http://www.nps.gov/faqs.htm>

ve Mera Yenilenebilir Kaynakların Planlanması Kanunu çizmektedir. 1897 tarihli Organik Kanun ki bu kanun su teminin kontrolü ve sürekli kereste üretimi sağlayacak şekilde ulusal ormanların yönetilmesini öngörmektedir (Mulhern, 1979). USDAFS'nin ulusal ormanların yönetimindeki temel felsefesi, bu ormanların sürdürülebilir verim-yönetimi temelinde çok amaçlı kullanıma daimi olarak uygun olduğu yönündedir. Ancak bu temel ormancılık prensibi 1960'lara değin kongre tarafından somutlaştırılarak, yasalaştırılmamıştır. 1960'da Çok Amaçlı Kullanım-Sürdürülebilir Hasıla Kanunu, ulusal ormanların sürdürülebilir temelde beş esaslı kullanımını olanaklı kılmaktadır: Açık hava rekreasyonu, mera (otlatma), kereste üretimi, su havzası, balık ve yaban hayatı habitatıdır (Snow, 1997). 1974 tarihli Orman ve Mera Yenilenebilir Kaynakların Planlanması Kanunu ile de ulusal ormanların her bir biriminin periyodik olarak planlanması, envanterinin yapılması ve potansiyel kullanımların belirlenmesi öngörülmüştür (Mulhern, 1979).

21 bölümden oluşan 1976 tarihli Ulusal Orman Yönetimi Kanunu⁴ ise, ulusun yenilenebilir kaynaklarını değerlendirmek adına periyodik olarak kongre tarafından incelenecek ve güncellenecek yenilenebilir kaynak programı geliştirilmesi ve hazırlanmasını öngörmektedir. Kamu yararını esas alan bu programlar aracılığı ile toplumun bu kaynaklara olan ihtiyacını sürdürülebilir orman yönetimi çerçevesinde, ekonomik ve çevresel etkilerini de dikkate alarak, gerek kamu ve gerekse özel ormanlardan karşılanması hedeflenmektedir.

Kanunun 4. bölüm başlığı Ağağlandırmadır. Bu başlık altında, Ulusal Orman Sistemi içerisinde yer alan ormanların, çok amaçlı sürdürülebilir kullanım temelinde en yüksek faydayı temin için ağağ türleri, ağağ serveti, büyüme oranı ve meşcere kuruluğu ile uygun orman örtüsü halinde muhafaza edilememesi, kongre politikası olarak belirtilmiştir. Kesim sonucu veya bir şekilde açılan ve ormansızlaşan alanlarda yapılacak ağağlandırmalarında kullanılmak üzere, yıllık 200 milyon dolar bütçe ayrılması hükme bağlanmıştır.

Üretim sınırlamalarına ilişkin 13. bölüm gereği, Tarım Bakanlığı, sürdürülebilir orman yönetimi için gerekli olan miktara, eşit veya altındaki bir ağağ kesimine izin vermek suretiyle, her bir ulusal ormandan yapılacak kereste satışı sınırlayabilecektir.

Ulusal Orman Sistemi Arazilerindeki Kerestenin

Satışı başlıklı 14. bölüm, çok amaçlı sürdürülebilir kullanım hedefine ulaşmak adına, Tarım Bakanlığının belirleyeceği kural ve düzenlemeler yoluyla, değerinin altında olmamak kaydıyla ağağları, ağağ bölmelerini veya Ulusal Orman Sistemi Arazileri üzerinde yer alan diğer orman ürünlerini satmaya yetkilidir. Bununla birlikte, satış sözleşmeleri 10 yıldan uzun süreli olamamaktadır. Fakat alıcının kontrolü dışında gerçekte gecekmler söz konusu olduğunda süre ayarlaması yapma yetkisi Bakanlığa verilmiştir. Bakanlık ayrıca satışı takiben en az iki veya daha uzun süreli bir operasyon planını alıcıdan talep edecektir. Bakanlık, beklenmedik koşullar veya satış değerinin 10.000 doların altında olması durumu hariç, tüm satışları ilan etmek zorundadır. Satışa çıkıldıktan sonra tatmin edici teklif gelmemesi veya alıcının satın alma işlemlerini tamamlayamaması durumunda da satış ikinci bir ilana gerek olmaksızın yapılabilmektedir. Çok amaçlı sürdürülebilir kullanım hedeflerine ulaşmak adına, Bakanlık, gerekli gördüğu ihale yöntem veya yöntemlerini seçebilmekte veya değiştirebilmektedir. Üretime konu ağağların, ağağ bölmelerinin veya Ulusal Orman Sistemi Arazileri üzerindeki diğer orman ürünlerinin belirlenmesi, gerektiğinde işaretleme ve üretim sürecinin denetlenmesi Tarım Bakanlığı tarafından istihdam edilen kişiler tarafından yürütölmek zorundadır. Bu kişilerin, satışa veya üretime kişisel ilgisinin olmaması gerekmele birlikte, aynı zamanda doğrudan ve dolaylı olarak alıcı tarafından işlendirilmemiş olması da gerekmektedir. Bakanlık, odun materyalinden optimum yararlanmayı sağlamak için kullanım standartları, üretim teknikleri ve ölçüm yöntemlerini geliş-tirmektedir.

şunu hemen ifade etmek gerekir ki, kısa vadeli kereste satışları, federal orman alanları üzerindeki hakim orman kullanım hakkı olup, Eyalet ormanlarında ise bu satışlar, neredeyse tek, orman kullanım hakkı durumundadır (Gray, 2003).

Arazi edinimiyle ilgili 17. bölümde ise kamu yararına olan durumlarda Bakanlık, kanunun öngördüğu hedefler için gerekli olan ve ulusal orman sınırları dışında bulunan herhangi bir arazinin tapusunu almaya yetkilidir. Fakat tapu karşılığı, aynı eyaletteki benzer bir ulusal ormanın parasal değerini geçemeyecektir. Bakanlık aynı zamanda, tapu karşılığı olarak aynı eyaletteki ulusal ormanlardan kesim izni de verebilmektedir. Buna karşın, bundan sonra, Bakanlık, değer 25.000 dolar veya üzerinde olan herhangi bir arazi alımına veya takasına yetkili değildir.

4 <http://www.fs.fed.us/emc/nfma/includes/NFMA1976.pdf>

1976 tarihli Ulusal Orman Yönetimi Kanunu'nda sürdürülebilir ormancılığa birçok kez atıf yapılmasına karşın, uygulamada USDAFS birçok eleştirilere maruz kalmıştır. Özellikle üretimde; satış kaygısına dayalı, sürdürülebilirliği göz önüne almayan, orman alanlarını parçalayan, yaban hayatını olumsuz etkileyen ve ciddi biyoçeşitlilik kaybına neden olan tıraşlama tekniğinin tercih edilmesi, bu eleştirilerin odağındadır. Sürdürülebilirlik konusunda, 1992 Haziranında yayınlanan Kongre Komitesi bulguları da durumun ciddiyetini göstermektedir. Bulgulara göre, mevcut yıllık hacim artımı, yıllık etanın sadece %64 ünü karşılayabilmektedir. Timothy Egan'a göre⁵ de Kuzey Batı Pasifik bölgesindeki Ulusal Ormanların durumu, Brezilya yağmur ormanlarının durumundan daha kötüdür (Macintosh, 1996).

İçişleri Bakanlığı'na bağılı Ulusal Parklar Servisi tarafından yönetilen ulusal parklarda ise idarenin yetkisi ve tanınan haklar farklılık göstermektedir. Reich (1962) ulusal parkalarda bakanlığa tanınan hak ve yetkileri aşağıdaki gibi sıralamaktadır:

Her şeyden önce bu parklar, içerdikleri değerler dolayısıyla çok amaçlı kullanıma açılmamaktadır.

Yasal çerçevede olma, gerekli ve uygun görülme kaydıyla bakanlık, böcek ve hastalık zararlılarını önlemek veya doğal güzelliğın korunması amacıyla ağaçların kesilip satılmasında yetkilidir.

Herhangi bir parkın kullanımına zararı olacağı düşünülen, hayvan ve bitkileri imhaya yetkilidir.

30 yılı aşmayacak şekilde ziyaretçi konaklatılması için araziyi kiraya verebilmekte veya imtiyaz tanıyabilmektedir.

Parkın kuruluş amacına zararı olmayacağına karar verilen durumlarda, otlatma imtiyazı verilebilmektedir.

Aynı konularda verilecek imtiyaz, kiralama, izin ve sözleşmelerini ilan ve ihale etmeden verebilmektedir.

Kamu yararına aykırı olmayacak durumlarda, güç ve iletişim tesisleri için mecra hakkı verebilmektedir.

Bölüm fonksiyonlarının yeteri derecede yapılabilmesi için gerekli olduğuna karar verilen durumlarda, ulusal parkın içinde veya yakın bir mesafede hava alanı inşaa edebilmektedir.

Yollar, köprüler ve geçitler inşaa edebilmektedir.

Halkın konaklaması ve halka sunulacak hizmetler için sözleşme yapabilmektedir.

Bakanlık ayrıca belirli bir park için kereste satışı, otlatma, arazi kiralama, mecra hakkı konularında yetkilidir. Örneğın, Yosemite Parkı'nda parkın

korunması ve geliştirilmesi amacıyla devrik, ölü veya olgun ağaçların çıkarılmasına izin verebilmekte veya bunları satabilmektedir.

Kamu mülkiyetindeki ulusal orman ve parklar, bu yasal çerçevede idare edilmekteyken, özel mülkiyetteki ormanların hukuki çerçevesi, özel mülkiyete verilen değerden dolayı daha hassas düzenlemelere tabi tutulmuştur.

Amerika'da özel mülkiyette bulunan ormanların yasal düzenlemelere tabi tutulması hassas bir konu olup, bu konudaki tartışmalar da yeni değıldir (Ellefson, 1992). En bilinen örnek dava da 1947 tarihli Dexter davasıdır. 1945 yılında Washington eyaleti, özel arazilerdeki ormancılık faaliyetlerini düzenleyen bir kanun çıkarmış ve Avery Dexter'ı kanuna uygun kesim yapmadığı gerekçesiyle bundan men etmiştir. Dexter, 40 cm çapın altındaki tüm Ponderosa çamlarını kesmeden bırakmayı ve kesim izini için başvurmayı reddetmiştir. O, eş değer bir tazminat ödenmeden yapılan işlemin özel mülkiyet hakkının ihlali olduğunu savunmuştur. Yerel mahkeme onun lehine karar vermiş fakat Washington Yüksek Mahkemesi kararı bozmuş ve Kanunun, Anayasaya uygun olduğuna hükmetmiştir (Siegel, 1974). Dexter kararı, doğal kaynakların korunması, geliştirilmesi ve düzenlenmesi için çıkarılan kanunların desteklenmesinde sıklıkla kullanılmıştır (Siegel, 1997).

FRA 2010, ABD ülke raporuna göre orman alanlarının mülkiyet türlerine göre dağılımı Tablo 3'te gösterilmiştir.

Özel orman mülkiyetinin ABD'de bu derece yüksek olmasında, arazi mülkiyetini düzenleyen kanunların payı büyüktür. Pre-emption (1841), Homestead (1862), Timber and Stone Act⁶ (1878) gibi genel arazi kanunları, ormanların en iyi ve en ekonomik gelişimini, bireysel özel mülkiyette yapacağı prensibine dayanarak uygulanmıştır. Adı geçen kanunlar yoluyla, bu alanlarını satın alan kişiler, devir işleminden kısa bir süre sonra bu küçük orman alanlarını kereste şirketlerine, girişimcilere ve spekülörlere satmışlardır. Bu durum özellikle

6 Pre-emption; Kanuna göre, 360 akre (145,68 ha.) arazisi olmayan 21 yaşından büyük herhangi bir kişi, yerleşmek ve alanı geliştirmek amacıyla kadastral çalışması yapılsın veya yapılmasın kamu arazisine girebilmekte ve böylece arazinin maliki olabilmektedir. Homestead; Kanuna göre, aile reisi veya 21 yaşından büyük olmak kaydıyla başvuran herkese 160 akre (64,75 ha.) büyüklüğündeki kamu arazisini ücretsiz olarak hibe etmektedir. Tapu, yerleşimciye, 5 yıl ikametinden sonra verilmektedir. Kereste ve Taş Kanunu (Timber and Stone Act) ile bir kişiye en çok 160 akre (64,75 ha.) olmak üzere, orman arazileri akresi (1 akre =0,40 ha) 2.5 dolardan satılmıştır (Sato, 1886).

5 <http://www.nytimes.com/1992/06/11/us/earth-summit-citing-space-photos-scientists-say-forests-northwest-are-danger.html>

iyi korunmuş özel mülklerin ortaya çıktığı kuzey bölgeler için geçerlidir. Federal Hükümetin de Batıda demir yollarının gelişimini teşvik etmek için orman ve diğer arazileri demiryolu şirketlerine hibe ettiği bilinmektedir (Poli, 1956). Bu politikaların olumsuz etkileri sonucu, kamu toprakları üzerindeki kontrol zayıflamış ve kişisel çıkar için kullanılmıştır (Snow, 1997).

Sonuç olarak kaynaklarda azalma ve çevresel zarar meydana gelmiştir. Tarım Bakanlığı bünyesinde 1876 yılında kurulan Ormancılık Bölümü, ülkenin çeşitli bölgelerinde yangın ve kereste üretimine bağlı hızlı ormansızlaşmayı rapor etmiştir. Örneğin; 1900 yılında Michigan eyaletinin neredeyse %95 ormansızlaşmıştır (Snow, 1997). ABD’de 1982-1997 yılları arasında federal olmayan 9 milyon hektar ormanlık alan ormansızlaşmıştır (Alig, 2009). Bununla

birlikte, orman arazilerinin 1997-2050 yılları arasında şehirleşme ve diğer kullanım türleri nedeniyle, yaklaşık 9,307,769 ha azalması beklenmektedir. Öngörülen orman kaybı, esas olarak özel mülkiyette gerçekleşecektir. Nüfus ve gelir artışının, ormanların, orman olmayan diğer kullanımlara dönüşümünde itici güç olması beklenmektedir (Alig ve ark., 2003). Benzer öngörüğü destekleyen Stein et al (2005)’göre de gelecek otuz yılda özellikle özel orman mülkiyetinin yüksek olduğu Doğu bölgesinde, özel ormanların %11’ini temsil eden 17,077,734.10 hektar orman alanının, konut yapımından etkilenmesi beklenmektedir. Kamu mülkiyetindeki ulusal orman alanlarının ise arazi edinimi ve ticareti nedeniyle görece çok az değişe-ceği kabul edilmekle birlikte, bu değişimin, bölgesel öngörülerini etkileyecek büyüklükte olması beklenmemektedir (Mills ve Zhou, 2003).

Tablo 3. Amerika Birleşik Devletleri’nde orman alanlarının FRA sınıflandırmasına göre mülkiyet türlerine dağılımı (FRA, 2010)

FRA 2010 Kategorileri	Orman Alanı (x1000 ha)			
	1987	1997	2002	2007
Kamu Mülkiyeti	121.457	127.652	130.333	133.014
Şahsi	127.163	120.246	117.682	115.302
Şirket	47.715	52.297	54.093	55.990
Özel Mülkiyet				
Topluluk	0	0	0	0
Kabile	Yetersiz veri	Yetersiz veri	Yetersiz veri	Yetersiz veri
Genel Toplam	296.335	300.195	302.108	304.022

Eyaletler bazında özel ormanlarda ormancılık uygulamaları

Özel mülkiyet haklarının Amerikan sosyal ve politik kültürünün ortasında, merkezi bir konuma sahip olduğu konusu, çok az tartışma konusudur. Bu nedenle Amerika’da, orman alanlarını olduğu gibi muhafaza etme arzusu ile özel mülkiyet haklarına saygıyı, bir noktada bağdaştırma çabası görülmektedir. Amerika’daki özel ormanların korunmasına ilişkin güncel yaklaşım, üç temel şekilde kategorize etmek mümkündür. Bunlar: 1) orman yönetimi üzerinde doğrudan yasal düzenleyici kontrol, 2) gelişme haklarından veya orman mülkiyetinden gönüllü vazgeçme, 3) arazi sahiplerinin, korumaya yönelik davranışlarını özendirici, çeşitli finansal teşviklerdir (Mortimer, 2008). Bu yaklaşımlar içerisinde, doğrudan yasal düzenlemeler ile finansal teşvikler ön plana çıkmaktadır.

Amerika’daki özel ormanlar Federal, eyalet ve yerel ölçekte çeşitli yasal düzenlemelere tabi tutulmakla birlikte (NAFO, 2011) her eyaletin izlediği

yol da farklıdır (Tesini, 2009). Belirli sayıdaki eyalet ve yerel yönetim, özel ormanları korumak suretiyle kamu sağlığı, refahı ve güvenliğini garanti altına almak için özel ormanlarda gerçekleştirilen ormancılık uygulamalarını, yasal düzenlemelere tabi tutmaktadır (SAF, 2010). 1950’lerin ortalarında neredeyse tüm eyaletler “Tohum-Ağaç Kanunu” yasalaştırmış ve adı geçen kanunlar ile kesilen özel ormanların, asgari düzeyde ağaçlandırılması öngörülmüştür. Ancak bu kanunlar ciddiye alınmamış veya yeterince uygulanmamıştır (Ellefson, 1992).

Halen, Amerika’daki eyaletlerin %64’ünü temsil eden 32 eyaletin ormancılık program yöneticileri, özel ormanlarda, ormancılık uygulamalarının çeşitli yasal düzenlemelere tabi olduğunu rapor etmektedir. Düzenlemeye tabi en yaygın ormancılık uygulaması 44 eyalet ile yol ve geçit uygulamalarıdır. Bunu, 40 eyalet ile kimyasal madde kullanımı takip etmektedir. En az düzenleme ise 30 eyalet ile silvikültürel faaliyetler ve bunu 28 eyaletle ağaçlandırma faaliyetleri takip etmektedir. Ormancılık faaliyet

kategorilerinin düzenlenmesi, eyaletten eyalete değişim göstermektedir. Silvikültürel ve koruma faaliyetlerinin tümünü düzenleyen bir eyalet varken, kimyasal kullanımı da dâhil, tüm ormancılık faaliyetleri düzenleyen 17 eyalet bulunmaktadır. Bazı eyaletler ise sadece uygulamalarının standartların altında kalması veya belirli şartların sağlanamaması durumunda da, yasal düzenlemelere başvurmaktadır (Ellefson ve ark., 2007). Özel ormanlarda, ormancılık uygulamalarının eyaletler bazında ne derece yasal düzenlemeye tabi tutulduğu Tablo 4’te gösterilmiştir.

Orman Sahipleri Ulusal Birliği (NAFO) (2011)’a göre; Federal Temiz Su Kanunu (The Clean Water Act), Temiz Hava Kanunu (The Clean Air Act), Tehlikedeki Türler Kanunu (The Endangered Species Act), Fungisit, İnsektisit ve Rodentisit Kanunu (The Federal Insecticide, Fungicide and Rodenticide Act) ve Kıyı Alanları Yönetimi Kanunu (Coastal Zone Management Act), özel ormancılık uygulamalarını etkileyen kanunlardır. NAFO (2011) adı geçen kanunların, özel ormancılık uygulamalarına olan etkilerini aşağıdaki gibi özetlemektedir:

Temiz Su Kanunu (The Clean Water Act); eyaletler, eyalet sularının, su kalitesi hedeflerinin düşmesine neden olan faaliyetler için kontrol planları geliştirmekle yükümlü kılınmıştır. Bu kapsamda eyaletlerin çoğu, ormancılık uygulamalarından kaynaklanan su kirliliği kontrol etmek ve su kalitesini artırmak için En İyi Yönetim Uygulamaları’nı (BMPs) hayata geçirmiştir. Bu uygulamalar genellikle şunları sağlamaya yöneliktir: 1) toprak sıkışması ve çıplak toprakların genişlemesini en aza indirmek, 2) toprakların yüzeysel akıştan etkilenmesini önlemek, 3) Gübre ve herbisitlerin yüzey sularına karışmasını önlemek, 4) Çıplak toprak ve yüzey suları arasındaki hidrolik bağlantıyı engellemek, 5) Akarsular çevresinde tampon ormanlar meydana getirmek, 6) Uygun yol ve akarsu geçişleri oluşturmak.

Tehlikedeki Türler Kanunu (The Endangered Species Act); özel ormancılık uygulamalarına doğrudan etki eden bu kanun ile yaşam döngülerinin en az bir kısmını orman ve sulara geçiren nesli tehlikede veya tükenmekte olan bitki ve hayvan türlerinin alınması yasaklanmaktadır. Amerika’da yaklaşık 1320 tür, nesli tehlikede veya tükenmekte olan tür olarak listelenmiştir.

Tablo 4. Özel ormanlarda, ormancılık uygulamalarının eyaletler bazında yasal düzenlemeye tabi tutulma derecesi (Ellefson ve ark., 2004)

Genel Ormancılık Uygulamaları	Ormancılık Uygulamalarının Yasal Düzenlemeye Tutulma Derecesi (%)				
	Tümü	Bazısı	Belirli koşullara bağlı olarak	Hiçbiri	Toplam
Yol ve geçitler: örneğin, su geçitleri, erozyon kontrolü, malzeme imha alanları, kış kullanımı	22	40	26	12	100
Ağaçlandırma: örneğin; alan hazırlama, zamanlama, tür seçimi, rejenerasyon süresi, tamamlama dikimi	20	20	30	30	100
Silvikültürel: Örneğin; erken boşaltma, aralama, budama, meşcere geliştirme kesimleri, meşcere sağlığı	2	20	18	60	100
Kimyasal Kullanımı: Örneğin; uygulama yöntemleri, yoğunluğu, zamanlaması, dökme yöntemi	34	38	8	20	100
Orman Koruma: Örneğin; yangından, hastalık ve böcekten, hayvan zararlarından koruma, kurtarma ve sağlık kesimleri	2	42	16	40	100
Yönetim: Örneğin; planlama, raporlama, izleme, değerlendirme ve uygulama	12	42	12	34	100
Tüm Uygulamalar	15	31	18	36	100

Temiz Hava Kanunu (The Clean Air Act); orman artıklarının yakılması ve planlı yakmayı sınırlamakta ve böylece orman yönetim faaliyetleri üzerinde doğrudan etkiye sahip olmaktadır. Dolaylı olarak da ev ve tesislerin yakacak odun talebini etkilemektedir. Son olarak, bu Kanun ormancılıkta kullanılan motorlu araç ve gereçlerin hava kalitesi standartlarına uygun olması şart koşmaktadır.

Insektisit, Fungusit ve Rodentisit Kanunu (The Federal Insecticide, Fungicide and Rodenticide Act); ormancılıkta pestisit kullanımını düzenleyen hükümler içermektedir. Kullanılacak pestisit bileşimi Çevre Koruma Ajansı tarafından tescilli olmalı ve ilgili yönergeler çerçevesinde kullanılmalıdır.

Kıyı Alanları Yönetimi Kanunu (Coastal Zone Management Act); ormancılık faaliyetleri dolayısıyla meydana gelen kıyı kirliliğini önlemeye yönelik programlar içermektedir.

Adı geçen kanunlar birlikte değerlendirildiğinde, Amerika'da, özel orman mülkiyetine yapılan yasal müdahalelerin genellikle kamu yararı çerçevesinde ve kamu sağlığı adına, hava ve su kalitesinin korunması ile geliştirilmesi; toprak kirliliğinin önlenmesi; yaban hayatı ve kıyı şeritlerinin korunması ekseninde şekillendiği görülmektedir. Özel mülkiyete verilen önem ve ormanların korunması gerçeği, aynı zamanda bu iki olgunun bir arada değerlendirildiği ve kazan kazan politikasına dayalı orman koruma programlarının da çıkış noktasını oluşturmaktadır. ABD'de kullanılan özel ormancılık politikası araçlarının çoğu, teşviğe dayalı ve/veya teknik destek sunar niteliktedir (Janota ve Broussard, 2008). DOF (2011)'e göre, ABD Tarım Bakanlığı Orman Servisi (USDAFS) tarafından uygulanan, dört önemli teşvik programı bulunmaktadır. Tablo 5'te bu dört programa ilişkin özet bilgileri içermektedir.

Bu programlar içerisinde dikkati çeken en önemli unsur, koruma irtifakıdır. Koruma irtifakı; idare değişim anlaşmaları, arazi bağışı ve değişimi, sözleşme ve tapu kısıtlamaları ile birlikte önemli mülkiyet hakları araçlarındandır. Amerika'daki bütün eyaletler, koruma amacına yönelik olarak, arazi sahiplerinin gönüllü olarak bir takım mülkiyet haklarından vazgeçmesini sağlayacak olanaklar sunmaktadır. Bu araçlar içerisinde de koruma irtifakı, 48 eyalet ile en yaygın olanıdır (DOF, 2002).

Uygulamada bir şahsi hak olmaktan çok aynı hak olarak kabul edilen koruma irtifakı, İngiliz gelenek hukukunun irtifak ve sözleşmeye dayanan yükümlülük kavramlarından esinlenerek ortaya çıkmıştır. Koruma irtifakını, genel irtifak hakkından ayıran temel

özellikleri; koruma irtifakının yasal bir dayanağının olması, tesisinin tamamen ilgili tarafların rızasına dayanması, çevre koruma dernek ve vakıflarına da irtifak hakkı sahibi olma fırsatı vermesi ile kamu kurum ve kuruluşlarına da koruma irtifakı satın alma hakkını tanımasıdır. Ayrıca, genel irtifak hakkı sadece sınırlı hallerde negatif irtifak tesisi sağlarken, koruma irtifakı, çevre koruma ile ilgili her türlü tasarruf yetkisi sınırlanabilmektedir (Güneş, 2004). Koruma irtifakı, aynı zamanda mülk sahibi ile kamu kuruluşları veya arazi tröstleri arasında yapılan ve arazi üzerinde söz konusu olabilecek, gelişim ve kullanım haklarının tür ve miktarını sınırlayan, yasal bağlayıcılığı bulunan bir sözleşmedir (Janota ve Broussard, 2008). Koruma irtifakı, özellikle korunmadığı takdirde gelişme baskısı altında yok olacak olan, koruma değerleri ile diğer kullanım değerlerinin korunması adına, arazi üzerinde izin verilen faaliyetleri kısıtlamaktadır (Tesini, 2009). Koruma amacı veya koruma kaynaklı bir yarara sahip olması zorunlu olan koruma irtifakı, aksi öngörülmedikçe genellikle esneklikten yoksun, statik ve daimi sürelidir. Her ne kadar Yeknesak Koruma İrtifakı Kanunu (1981) daimi süreli irtifakları hedeflese de, eyaletlerin tamamı bu modeli takip etmemektedir. Örneğin, Kansas; koruma irtifakını arazi sahibinin yaşam süresiyle sınırlamakta; Alabama ve Montana'da daimi suretle olabileceği gibi Alabama'da arazi sahibinin yaşam süresiyle veya arazinin satışı ile son bulabilirken, Montana'da 15 ve West Virginia'da ise 25 yıldan daha kısa süreler için koruma irtifakı tesis edilememektedir. Kuzey Dakota koruma irtifakının daimiliğini yasaklamaktayken California, Florida ve Hawaii'de koruma irtifakının daimi süreli olması zorunludur (Owley, 2011). Koruma irtifakına konu arazinin piyasa değerinde, vazgeçilen gelişme haklarına bağlı olarak %15-85 oranında bir düşüş olabilmektedir. Bununla birlikte, arazi sahibi karşılaştığı maliyetleri, önemli miktardaki federal gelir ve arazi vergisi avantajlarından yararlanmak suretiyle telafi edebilmektedir (Airey, 2010). Koruma irtifakı dolayısıyla vergi mükellefleri, %40 ile %70 arasında değişen oranlarda vergi indiriminden yararlanabilmektedir. Ancak irtifak sonucu ortaya çıkacak kamu yararı, irtifak tesis eden kişinin elde edeceği finansal ve ekonomik yararlardan az olması durumunda, vergi indirimine izin verilmemektedir (Dietrich, 1998).

Amerika'da doğal çevrenin korunmasını amaçlayan park modeline dayalı 18.000 adet koruma irtifaklarının çoğu, özel arazi tröstlerinin¹ elinde bulunmaktadır

1 Arazi tröstleri: gönüllülük esasına dayalı olarak,

Tablo 5. USDAFS Özel Ormancılık Teşvik Programları

		USDAFS Teşvik Programları			
		Ormancılık Teşvik Programı	Orman Mirası Programı	Orman Yönetim Programı	Sağlıklı Orman Rezervi Programı
Programın	Türü	Doğrudan finansman, Teknik destek	Doğrudan finansman, Teknik destek	Teknik destek	Doğrudan finansman, Teknik destek
	Amacı	Özel orman sahiplerinin sürdürülebilir ormancılık yönetim amaçlarına ulaşabilmesi için onlara eğitim, teknik ve maliyet paylaşımı yoluyla destek olmak	Eyaletlerin, eyalet orman koruma planları geliştirip uygulaması yoluyla, çevresel açıdan hassas özel ormanların diğer kullanım şekillerine dönüşmesini önlemeye yönelik çabalarını desteklemek.	Eyalet ormancılık ajansları aracılığıyla teknik destek sağlanarak endüstriyel olmayan orman sahiplerinin uzun dönemli orman yönetimini desteklemek ve böylece kereste temini, yaban hayatı habitatu, akarsuların korunması, rekreasyonel olanaklar ve diğer bir çok faydanın malik ve toplum için şuan ve gelecekte olanaklı kılınması amaçlanmaktadır.	Karbon tutumunu artırmak, biyoçeşitliliği geliştirmek, nesli tükenmekteki türleri kurtarmak adına orman ekosistemlerinin korunması, yenilenmesi ve geliştirilmesi için finansal olarak özel orman sahiplerinin desteklenmesini amaçlanmaktadır
	Katılımcısı	Bireylerdir.. Birey edüstriyel olmayan özel orman sahibi olduğu müddetçe, programdan yararlanması için sahip olduğu orman arazisinin büyüklüğü de önemli değildir.	Tüm özel orman sahipleri	Ormanlarını en az 10 yıl aktif olarak yönetip idare ededeğini taahhüt eden endüstriyel olmayan özel orman malikleri. Minimum arazi büyüklüğü 4,04 ha dır	Nadir türlerin yaşadığı özel orman arazilerin malikleri
	İşleyişi	Program her bir eyaletçe ayrı yönetilir. Her eyalet fonun kullanma önceliklerini kendi belirler. Orman sahipleri maliyet paylaşımı desteğinden faydalanabilmek için amenajman planına sahip olmalıdır. Maliyet paylaşımı uygulaması her bir malik için yıllık 404,68 ha ile sınırlıdır. Maliyet paylaşımı oranı %50-70 aralığındadır.	Koruma irtifakının edinimini destekleyen gönüllü bir programdır. Mülkü, özel mülkiyetten çıkarmadan, belli mülkiyet haklarını taraflar arasında değişimini sağlayan ve yasal bağlayıcılığı olan sözleşmelerdir. Arazi maliki koruma irtifakı ediniminin bir parçası olan çoklu kaynak yönetimi planı hazırlamalıdır. Çoğu koruma irtifakı yapılaşmayı kısıtlamakta, sürdürülebilir ormancılık uygulamaları ve diğer kaynakların korunumunu gerektirmektedir. Federal hükümet, en az %25'i özel, eyaletler ve yerel kaynaklardan gelmek koşuluyla, program maliyetlerinin %75'ine kadar finansman sağlayabilmektedir. Mülkiyet haklarını satan veya bağışlayan arazi malikleri, vergi indirimlerinden yararlanabilmektedir.	Malik, orman sağlığı ve yaşama gücünün devamlılığını sağlamak adına çeşitli türdeki ürün ve hizmetlerin elde edilmesine ilişkin orman yönetim bilgi ve stratejileri içeren kapsamlı bir çoklu kaynak yönetim orman idare planı geliştirir. Bir maliyet paylaşım programı değildir.	Malikler ilgili maliyet oranlarına bağlı olarak üç farklı sözleşme seçeneğe sahiptir: 10 yıllık sözleşmeler (koruma irtifakı değerinin %50'sine ek olarak bakım maliyetlerinin %50'si); 30 yıllık sözleşmeler (koruma irtifakı değerinin %75'ine ek olarak bakım maliyetlerinin %75'i); 99 yıllık sözleşmeler (koruma irtifakı değerinin %75-100'üne ek olarak bakım maliyetlerinin %100'ü).

(Olmsted, 2006). Ülke çapında 14,973,368.7 hektar özel mülk arazi, koruma irtifakı yoluyla korunmaktadır. Korunan alanların arazi türlerine dağılımı, ülke çapında değişiklik göstermekle birlikte, bu alanların %39'u doğal alanlar ve yaban hayatı habitatları, % 38'i açık alan ve % 26'sı da özellikle sulak alanlar olmak üzere, su kaynaklarından oluşmaktadır (Aldrich ve Wyerman, 2005). Böylece, koruma irtifakı, yaban hayatı habitatları ile diğer hassas ekolojik alanların korunması ve tarımsal arazilerin genişlemesinin önlenmesi için kullanılmaktadır. Ormanlar, sulak alanlar, tarım alanları ve doğal açık alanlar koruma irtifakına konu olabilmektedir (Morrisette, 2001). Orman koruma irtifaklarının amaçları oldukça geniş kapsamlıdır. Fakat çoğu orman koruma irtifakı, ormanların, gelişme haklarının olumsuz etkilerinden etkilenmemesi ve sürdürülebilir ormancılık faaliyetlerini sürekli karşılayabilmesi adına, orman alanlarının yüksek kalite orman toprağıyla birlikte korunması amacını gütmektedir (Tesini, 2009). Koruma irtifakı; orman sahibinin, ormanın mülkiyeti kendisinde kalmak üzere, orman arazisi üzerindeki gelişme haklarından (development rights) (örneğin; kereste üretimi, inşaat veya madencilik gibi) yıllık bir bedel karşılığında feragat etmesidir (Sullivan ve diğ., 2005). Partigan² (1985)'e göre de koruma irtifakı ile koruma altına alınan bir ormana, eğer yapılan sözleşmede karar altına alınmışsa, halkın girmesine izin verilebilmektedir (Güneş, 2004). Gelişme hakları arasında bazı petrol ve gaz ile rüzgâr enerjisi yatırımlarını da saymak mümkündür. Klasik koruma irtifakı kapsamında yasak olan bu tür yatırımlara, yenilenebilir enerji yatırımı kapsamında olması ve koruma irtifakı amaçlarını etkilemeyeceği öngörülmesi durumunda, izin verilebilmektedir. Örneğin, Pennsylvania Arazi Tröst Derneği, kendi oluşturduğu koruma irtifakı modelinde, yenilenebilir enerji kaynaklarına yapılacak yatırımlara izin veren hükümlere sahiptir (Jones ve diğ., 2009).

Tartışma ve Sonuç

Amerika Birleşik Devletleri'nde Federal, Özel ve Eyalet ormanları şeklinde üç temel mülkiyet

toplumun yaşam kalitesi ve çevre sağlığı için önem arz eden arazileri koruma amacı güden ve genellikle kar amacı gütmeyen kuruluşlardır. Arazi tröstleri edindikleri araziye kendisi yönetebileceği gibi üçüncü şahıslara da devredebilmektedir (Baldwin, 1997).

2 J. C. Partigan. 1985. New York's Conservation Easement Statute: The Property Interest and its Real Property and Federal Income Tax Consequences, Albany Law Review. Volume: 49, pp. 430-477

sınıfı bulunmaktadır. Buna karşın en büyük pay, %56 ile özel mülkiyettedir. Özel mülkiyete verilen önem, kaynakların etkin dağılımı, kullanımı ve rekabet ile yakından alakalıdır. Orman kaynağı da bu düşünceden payını almıştır. Bu nedenle, Kıtanın kolonizasyon sürecinde ormanların mülkiyet düzeni hızlı bir şekilde değişim geçirmiş ve özel mülkiyet ağırlık kazanmıştır. Özel orman mülkiyetine müdahale, sınırlı sayıda koruma eksenli yasal düzenlemeler yoluyla mümkün olabilmektedir. Müdahale genellikle hava ve su kalitesinin korunması, halk sağlığı, toprak kirliliğinin önlenmesi, yaban hayatı gibi kamu yararını ilgilendiren gerekçelerle mümkün olabilmektedir. Buna karşın, özel ormanların sürdürülebilir yönetimi için birçok teşvik programı da hayata geçirilmiştir. Özellikle koruma irtifakı, örnek bir uygulama durumundadır.

Kaynaklar

Airey, S.B., 2010, Conservation Easements in Private Practice, Real Property, Trust and Estate Law Journal, 44(4), 745-822.

Aldrich, R., Wyerman, J., 2005, National Land Trust Census Report, Land Trust Alliance, (Edt; Chris Soto, Exchange Editor; Anne W. Garnett, Consultant), USA.

Alig, J.R., Plantinga, J.A., Ahn, S. And Kline, D.J., 2003, Land Use Changes Involving Forestry in the United States: 1952 to 1997, With Projections to 2050, A Technical Document Supporting the 2000 USDA Forest Service RPA Assessment, General Technical Report Pnw-Gtr-587, pp. 90, USA.

Alig, R., 2009, U.S. Land Use Changes Involving Forests: Trends and Projections. (In Proceedings of the 72nd North American Wildlife and Natural Resources Conference). March 20 – 24, 2007, Portland, OR. 96-108.

Alvarez, M., 2007, The State of America's Forests. pp. 65. Bethesda, MD: Society of American Foresters, USA.

Butler, J.B., 2008, Family Forest Ownership of the United States 2006, A Technical Document Supporting the Forest Service 2010 RPA Assessment, General Technical Report NSR-27, pp. 42, USA.

Butler, J.B., 2009a, Forest Area, Forest Resources of the United States, 2007, A technical Document Supporting the Forest Services 2010 RPA Assessment, pp. 149. USA.

Butler, J.B., 2009b, Forest Ownership, Forest Resources of the United States, 2007, A technical Document Supporting the Forest Services 2010 RPA Assessment, pp. 149. USA.

Dietrich, D.J., 1998, Conservation Easements, Probate and Property, 12(6), 43-54.

DOF, 2002, Conservation In America: State Government Incentives For Habitat Conservation, A Status Report, Defenders Of Wildlife, pp. 35, USA.

- DOF, 2011, US Forest Service Incentive Programs, http://www.defenders.org/programs_and_policy/habitat_conservation/private_lands/landowner_incentives/federal_programs/fs_programs.php [Ziyaret Tarihi: 25 Haziran 2011].
- Ellefson, V.P., 1992, Private Forestry Practices Regulated by Public Programs: Experiences with State Forest Practice Laws, Staff Paper Series No. 82. pp. 21, USA.
- Ellefson, V.P., Kilgore, A.M., Granskog, E.J., 2007, Government Regulation Of Forestry Practices On Private Forest Land In The United States: An Assessment Of State Government Responsibilities And Program Performance, *Forest Policy and Economics*, (9), 620– 632.
- Ellefson, V.P., Kilgore, A.M., Hibbard, M.C., Granskog, E.J., 2004, Regulation Of Forestry Practices On Private Land In The United States: Assessment Of State Agency Responsibilities And Program Effectiveness, Staff Paper Series Number 176, pp. 190, Minnesota, USA.
- FRA, 2010. Global Forest Resources Assessment 2010, Country Report, United States of America, pp. 75, Forestry Department Food and Agriculture Organization of the United Nations, Rome.
- Gray, A.J., 2003, Forest Tenures And Concession Experience In Canada And Selected Other Countries (Chapter 10), *Institutional Changes in Forest Management in Countries with Transition Economies: Problems and Solutions*, Workshop Proceedings, Russia. 37-50.
- Güneş, Y., 2001, Orman Suçlarının Ceza Hukuku Açısından İncelenmesi, Doktora Tezi, İstanbul Üniversitesi.
- Güneş, Y., 2004, Koruma İrtifakı Kavramı ve Çevre Korumada Kullanılması, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Mecmuası, Cilt 62, Sayı 1-2, p. 81-122.
- Hancock, B., 1998, Trent Focus for Research and Development in Primary Health Care: An Introduction to Qualitative Research, http://faculty.uccb.ns.ca/pmacyntyre/course_pages/MBA603/MBA603_files/IntroQualitativeResearch.pdf [Ziyaret Tarihi: 20.07.2011].
- Janota, J.J., Broussard, R.S., 2008, Examining private forest policy preferences, *Forest Policy and Economics* (10), 89–97.
- Jones, J., Wombacher, W., Sherrod, L., Mcmillian, H., 2009, Common Questions On Conservation Easements, Center For Collaborative Conservation Colorado State University, USA.
- Macintosh, H. J., 1996, National Forest Mangement: A New Approach Based on Biodiversity, *Journal of Energy, Natural Resources, & Environemntal Law*, V.16, 257-318.
- Mills, R.J., Zhou, X., 2003, Projecting National Forest Inventories for the 2000 RPA Timber Assessment, A Technical Document Supporting the 2000 USDA Forest Service RPA Assessment, General Technical Report Pnw-GTR-568, pp. 58, USA.
- Morrisette, P.M., 2001, Conservation Easements and the Public Good: Preserving the Environment on Private Lands, *Natural Resources Journal*, 41(2), 373-426.
- Mortimer, J.M., 2008, Private Property Rights and Selective Private Forest Conservation: Could a Nordic Hybrid Policy Address a United States Problem?, *Environmental Management*, (41), 640–653.
- Mulhern, T.P., 1979, The National Forest Management Act of 1976: A Critical Examination, *The Boston College Environmental Affairs Law Review*, 99 (1978-1979) pp. 99-128.
- NAFO, 2011. The Environmental Regulation of Private Forests in the United States, pp. 9, The National Alliance of Forest Owners, <http://nafoalliance.org/wp-content/uploads/environmental-regulation-of-private-forests.pdf> [Ziyaret Tarihi: 25 Haziran 2011].
- Olmsted, L.J., 2006, Capturing the Value of Appreciated Development Rights On Conservation Easement Termination, *Environmental Law and Policy Journal*, 30(1), 39-64.
- Owley, J., 2011, Changing Property in a Changing World: A Call for the End of Perpetual Conservation Easements, *Stanford Environmental Law Journal*, 30(1), 121-176.
- Poli, A., 1956, Ownership and Use of Forest Land in Northwestern California, *Land Economics*, 32(2), 144-151.
- Reich, A.C., 1962, The Public and the Nation's Forests, *California Law Review*, Vol. 50, No. 3, pp.381-407.
- SAF, 2010, Public Regulation of Private Forest Practices, A Position of the Society of American Foresters, Society of American Foresters, pp. 7, USA.
- Sato, S., 1886, History of The Land Question In The United State, *Johns Hopkins University Studies in Historical and Political Science* (Edt. Herbert B. ADAMS) pp. 179. USA.
- Siegel, W. C., 1974, State forest practice laws today, *Journal of Forestry*, 72(4): 208-211.
- Siegel, W.C., 1997. Legislative Regulation of Private Forestry Practices in The United States - Recent Trends, Developments in Forest and Environmental Law Influencing Natural Resource Management and Forestry Practices in the United States of America and Canada. Franz Schmithüsen, William C. Siegel (eds.), pp. 305-316, IUFRO World Series, Vol. 7, Vienna.
- Smith, B.W., 2009, Forest Area, Forest Resources of the United States, 2007, A technical Document Supporting the Forest Services 2010 RPA Assessment, pp. 149. USA.
- Snow, J.B., 1997, Legal Aspects of Public Forest Management in the United States, Developments in Forest and Environmental Law Influencing Natural Resource Management and Forestry Practices in the United States of America and Canada. Franz Schmithüsen, William C. Siegel (eds.), pp. 6-16, IUFRO World Series Vol. 7, Vienna.
- Stein, M.S., Mcroberts, E.R., Alig, J.R., Nelson, D.M., Theobald, M.D., Eley, M., Dechter, M., Carr, M., 2005, Forests On The Edge: Housing Development On America's Private Forests. General Technical Report, PNW-GTR-636. pp. 16, Portland, USA

Sullivan, J., Amacher, S. G. And Chapman, S., 2005, Forest Banking And Forest Landowners Forgoing Management Rights For Guaranteed Financial Returns, Forest Policy and Economics, (7), 381– 392.

Tesini, D., 2009, Working Forest Conservation Easements, Urban Lawyer, 41(2), 359-376.